

РЕШЕНИЕ

№ 25573

гр. София, 24.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 08.05.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Бороджиева
Ана Методиева

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **175** по описа за **2026** година докладвано от съдия Боряна Бороджиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).
Образувано по касационната жалба на Агенция „Пътна инфраструктура“ (АПИ) срещу Решение № 3930/30.10.2025 г., постановено по НАХД № 4115/2025 г. по описа на Софийския районен съд (СРС), 135 състав.

С обжалваното решение е отменен електронен фиш (ЕФ) № [ЕГН], издаден от АПИ, с който за нарушение на чл.139, ал. 7 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), на основание чл. 179, ал. 3а, вр. чл. 187а, ал. 5 ЗДвП, на И. А. П. е наложена “глоба” в размер на 1 800,00 лева.

Касационният жалбоподател АПИ счита, че обжалваното решение е неправилно и незаконосъобразно, поради нарушение на ЗДвП. СРС неправилно бил приел, че за нарушение по чл. 179, ал. 3а ЗДвП не може да се издава ЕФ, а чл. 189ж от закона трябва да се тълкува систематично заедно с чл. 167а ЗДвП, където се говори за електронни фишове за нарушения по чл. 179, ал. 3 – 3в ЗДвП и санкционирането с ЕФ е допустим ред, защото нарушенията за неплатени тол такси се установяват чрез електронната система за събиране на пътни такси. Не се ограничава и правото на защита, предвид, че фишът се обжалва като наказателно постановление. АПИ оспорва и извода на СРС, че фишът е непълен, а съдържа всички задължителни реквизити по чл. 189ж, ал. 1 ЗДвП, а размерът на дължимата такса не било нужно да се посочва, защото се определя по съответната тарифа. Искането е да се отмени въззивното решение и да се потвърди ЕФ.

Ответникът по касационната жалба в писмен отговор, в становище по същество чрез адвокат И. и в писмени бележки оспорва жалбата, като бланкетна и без конкретни аргументи и моли да бъде отхвърлена като неоснователна. Поддържа тезата, че към датата на нарушението — 07.02.2022 г. ЕФ не е бил допустим конкретно по чл.179, ал. 3а от ЗДвП, а бил приложим общия ред за санкциониране с АУАН и НП, като последвалите изменения с ДВ, бр. 13/2024 г. на закона потвърждавали това. Позовава се и на правото на ЕС и на принципа на пропорционалност. Прави искане обжалваното решение да бъде отменено, като се потвърди ЕФ. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за потвърждаване на решението.

Административен съд София - град, XIX-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, становищата на страните и провери обжалваното съдебно решение с оглед на правомощията си по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима – подадена е в срока по чл. 211 АПК във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

За да постанови обжалваното решение, въззивният съд, след като е обсъдил събраните писмени и гласни доказателства, е приел за установено от фактическа страна следното: На 07.02.2022 г., в 07:22 часа, с ППС — влекач „Рено Т“ рег. [рег.номер на МПС], собственост на И. А. П., в състав с ремарке, с общ брой оси 5 и обща технически допустима маса на състава 50 000 кг., било осъществено движение по път А-2, км. 6+804, включен в обхвата на платената пътна мрежа, без за същото ППС да е заплатена дължимата пътна такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата. За констатираното нарушение бил издаден обжалвания ЕФ № [ЕГН] от АПИ, с който на жалбоподателя била наложена глоба в размер на 1800 лева.

От правна страна въззивният е приел, че при издаване на ЕФ са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, тъй като в него липсват данни относно конкретно изминатото разстояние, техническите характеристики на пътя или пътния участък, както и дали дължимата такса е съобразена с екологичните характеристики на процесното ППС. Освен това съдът приема, че към датата на нарушението административнонаказателната отговорност е следвало да бъде ангажирана чрез съставяне на АУАН и издаване на наказателно постановление, а не чрез електронен фиш. Поради това ЕФ е приет за незаконосъобразен и отменен.

Решението е правилно.

Въззивният съд е анализирал релевантните разпоредби и е достигнал до правилния извод, че административно-наказателното производство е проведено при допуснато съществено нарушение на процесуалните правила.

Касационната инстанция споделя решаващият довод на въззивния съд за липса на основание за издаване на ЕФ. Възприе се в съдебната практика като преобладаващо становището, че липсва законова възможност към датата на нарушението 07.02.2022г. за издаване на ЕФ за нарушение по чл. 179, ал.3а ЗДвП. Действащата тогава редакция на чл. 189ж, ал. 1 ЗДвП е допускала издаване на ЕФ само за нарушения по чл. 179, ал. 3 ЗДвП, но не и по ал.3а. Изменението, с което тази възможност е разширена и за нарушения по чл. 179, ал. 3 – 3б ЗДвП, е в сила от 13.02.2024 г. и е неприложимо към процесното нарушение. Възможност за издаване на ЕФ не може да бъде изведена нито от чл. 167а, ал. 4 от ЗДвП, нито от чл.187а, ал.4 от ЗДвП, доколкото тези разпоредби не съдържат самостоятелно и изрично основание за издаване на ЕФ за нарушение по чл.179, ал.3а ЗДвП. Поради това административнонаказателната отговорност е следвало да бъде

ангажирана чрез АУАН и НП, а не чрез ЕФ, което представлява съществено нарушение на процесуалните правила, както правилно е приел СРС.

Към горното следва да се добави и че липсва пропорционалност на предвидената в чл. 179, ал.3а от ЗДвП санкция, доколкото същата е фиксирана и не позволява индивидуализиране съобразно особеностите на конкретния случай — изминато разстояние, размер на дължимата такса и други релевантни обстоятелства. В този смисъл е и Решението на СЕС от 21.11.2024 г. по дело С-61/2023, според което изискването за съразмерност не допуска система от санкции с фиксиран размер за всички нарушения, независимо от характера и тежестта им.

Предвид изложеното, доводите на касатора са неоснователни, а съдебното решение като правилно следва да бъде оставено в сила.

На ответника по касация следва да се присъдят разноски в размер на 281,21 евро за адвокатско възнаграждение, платено съгласно представен договор.

Воден от горното и на основание и на основание чл. 221, ал. 2 АПК във връзка с чл. 63в ЗАНН, Административен съд - София-град, XIX-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3930 от 30.10.2025 г. постановено по НАХД №4115/2025 г. по описа на Софийския районен съд, 135 състав.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ да заплати на И. А. П. с ЕГН [ЕГН] разноски за касационната инстанция в размер на 281,21 евро

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: